

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 25/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 05 listopada 2020 roku w sprawie II K 487/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, co miało wpływ na treść tego orzeczenia polegający na przyjęciu, iż stopień społecznej szkodliwości, czas popełnienia przestępstwa oraz warunki osobiste oskarżonego, nie uzasadniają warunkowego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>umorzenia postępowania, podczas gdy strona przedmiotowa, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również motywacja sprawy, przemawiają za zastosowaniem instytucji warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzucie żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie (choć związłe) ocenił</p>				

zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń

faktycznych działań zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego.

Tym samym, ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu spotkały się z pełną akceptacją Sądu Okręgowego. Analiza wszystkich okoliczności niniejszej sprawy wskazuje, że nie można przyjąć, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego był nieznaczny. Wszak społeczna szkodliwość (art. 115 § 2 k.k.) jest to cecha czynu, wyrażająca się w tym, że jest on „szkodzący komuś”, konkretnej osobie lub szerszej społeczności.

Społeczna szkodliwość może występować w różnym stopniu, może być ona wysoka, znaczna, nieznaczna, niekiedy znikoma.

Warunkiem odpowiedzialności karnej jest, aby czyn

charakteryzował się
szkodliwością
społeczną więcej
niż znikomą. Czyn,
którego społeczna
szkodliwość jest
znikoma nie stanowi
przestępstwa. Przy
ocenie zaś stopnia
społecznej
szkodliwości Sąd
bierze pod uwagę
zarówno
okoliczności
przedmiotowe, jak
i podmiotowe. Do
okoliczności
przedmiotowych,
mających wpływ na
ocenę społecznej
szkodliwości, należy
zaliczyć rodzaj i
charakter
naruszonego dobra
(im cenniejsze dobro
tym wyższa
szkodliwość),
rozmiaru
wyrządzonej lub
grożącej szkody (im
większa szkoda tym
wyższa
szkodliwość), wagę
naruszonych przez
sprawcę
obowiązków, czy
rodzaj naruszonych
reguł ostrożności
(im ważniejsze
społecznie są te
reguły, tym wyższa
szkodliwość). Do
okoliczności
podmiotowych
również ważnych
dla oceny społecznej
szkodliwości czynu,
zaliczyć należy w
szczególności zamiar
(zamiar

bezpośredni, a
zwłaszcza
przemysłany,
znamionuje wyższą
szkodliwość, zaś
zamiar ewentualny,
niekiedy powstały
przypadkowo pod
wpływem emocji czy
impulsu, wskazuje
na szkodliwość
niższą - nadto
motywację, a więc
im motywy czynu
są bardziej naganne,
niskie, godne
potępienia, tym
wyższa szkodliwość.
I przeciwnie -
czyn wpływający z
motywacji
zasługującej na
uwzględnienie, z
jakichś szlachetnych
pobudek wskazuje
na mniejszą
społeczną
szkodliwość). Na
stopień społecznej
szkodliwości
przestępstwa nie
mają wpływu
właściwości i
warunki osobiste
sprawcy,
środowiskowa
opinia o nim, jego
wiek, dotychczasowy
i obecny tryb
jego życia (w tym
uprzednia
niekaralność
sprawcy), a także
okoliczności, które
pojawiły się po
popelnieniu czynu,
a mianowicie takie
jak przyznanie się
sprawcy do winy,
a nawet dobrowolne

naprawienie przez sprawcę szkody wyrządzonej przestępstwem (rekompensata), wyrażona przez niego skrucha, czy też ewentualne pogodzenie się z pokrzywdzonym. Są to bowiem okoliczności mające pierwszoplanowe znaczenie przy ustaleniu ewentualnego wymiaru kary oraz przy badaniu podstaw pozytywnej prognozy kryminologicznej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 roku, V KK 1/08, Legalis 107488).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że oskarżony D. K. swoim zachowaniem naruszył podstawowe dobra chronione przez przepisy prawa, a mianowicie życie i zdrowie innych osób poruszając się w stanie nietrzeźwości pojazdem mechanicznym. Decyzję o popełnieniu przestępstwa podjął świadomie, zdając sobie sprawę z możliwych

konsekwencji
swojego czynu (ale
zapewne licząc
uniknięcia
odpowiedzialności
karnej - w
istocie gdyby nie
przypadkowa,
rutynowa kontrola
drogowa sztuka ta by
mu się udała).

W aspekcie
powyższego,
twierdzenia
skarżącego
sprowadzające się
do zanegowania
prawidłowych
ustaleń faktycznych
(w zakresie
społecznej
szkodliwości
przypisanego mu
czynu), nie
przedstawiają
jakichkolwiek
przekonujących
argumentów,
podważających
prawidłowość i
słuszność
rozumowania Sądu I
instancji. Sąd meriti
prawidłowo wyważył
okoliczności
przedmiotowe i
podmiotowe sprawy
przy ocenie stopnia
społecznej
szkodliwości czynu i
słusznie uznał, że
adekwatną reakcją
karną, będzie
wymierzenie wobec
oskarżonego kary 10
miesięcy
pozbawienia
wolności z
warunkowym

zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat wzmocnionej dodatkowo karą grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości każdej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, nie zaś warunkowe umorzenie postępowania. W przekonaniu Sądu Okręgowego, wyłącznie takie właśnie rozstrzygnięcie, w połączeniu z wymierzonymi środkami, będzie adekwatne w celu uświadomienia oskarżonemu naganności postępowania, jak również stanowić będzie dla niej właściwą nauczkę i przestrożę na przyszłość. Sąd Rejonowy słusznie wskazał okoliczności przemawiające za nie uwzględnieniem wniosku obrońcy oskarżonego o warunkowe umorzenie postępowania karnego. W realiach niniejszej sprawy niewątpliwym bowiem jest, iż oskarżony, swym postępowaniem, polegającym na poruszaniu się po

drodze publicznej w godzinach południowych w dniu 13 lipca 2020 roku o godzinie 11:50 samochodem osobowym w stanie znacznej nietrzeźwości (1,33 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu), świadomie (alkohol w postaci wódki w ilości 500 ml – jak podał – spożył w dniu 13.07.2020 r. o godz. 10:00) naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a mianowicie wymóg trzeźwości oraz godził w dobro prawne, jakim jest życie i zdrowie innych uczestników ruchu drogowego. Kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości zawsze jest niebezpieczne. Oznacza to, że organ orzekający nie musi wykazać, iż zachowanie sprawcy spowodowało zagrożenie, a nawet udowodnienie przez oskarżonego, że w konkretnej sytuacji zagrożenie nie powstało i powstać nie mogło jest bezskuteczne i z odpowiedzialności za przestępstwo z

art. 178a § 1 k.k. nie
zwalnia. Oceniając
czyn oskarżonego
kategorycznie trzeba
stwierdzić, że
cechuje go wysoki
stopień społecznej
szkodliwości, a tym
samym,
przestępstwo jego
nie zasługuje na
łagodniejsze
traktowanie. W tym
miejscu, podkreślić
bowiem trzeba,
że Sąd Rejonowy
słusznie uwzględnił
fakt, iż stężenie
alkoholu w
wydechany
powietrzu
stwierdzone u
oskarżonego w
chwili zatrzymania
w godzinach
południowych, gdy
natężenie ruchu
drogowego
rzeczywiście jest
stosunkowo duże
(pamiętać należy,
iż oskarżony jechał
uczęszczaną drogą
krajową) i znacznie
też przekraczało
próg ustawowy
decydujący o
zakwalifikowaniu
czynu sprawcy
prowadzącego
pojazd po spożyciu
alkoholu, jako
przestępstwo, a
nie wykroczenie.
Faktem też jest,
iż w stadium
przygotowawczym
postępowania
oskarżony przyznał
się do stawianego

mu zarzutu i
złożył wyjaśnienia
odnośnie
okoliczności
przedmiotowego
zdarzenia. Tym
samym, w ocenie
sądu odwoławczego,
nie ma jest
wystarczającym
argumentem
przemawiającym za
zastosowaniem w
stosunku do
oskarżonego
dobrodziejstwa
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego fakt
wyrażanej w trakcie
postępowania
skruchy,
incydentalności
zdarzenia
(jednorazowego
wybryku), uprzednia
niekaralność. W
przypadku
oskarżonego należy
mieć na względzie
takie okoliczności
jak fakt, iż
oskarżony poruszał
się pojazdem
mechanicznym i
została zatrzymana
w trakcie rutynowej
kontroli, poruszał
się w godzinach
południowych,
przyznał się do winy
i złożył wyjaśnienia,
nadto, nie był
wcześniej karany (co
należy rozpatrywać
w aspekcie wieku
oskarżonego –
zaledwie 48 lat).
Jednakowoż w tym

miejscu, zaznaczyć należy, iż oskarżony rzeczywiście spożył alkohol w postaci wódki niespełna dwie godziny przed zatrzymaniem i postąpił wysoce nagannie, decydując się na jazdę samochodem w znacznym stanie nietrzeźwości bez żadnego racjonalnego powodu (nie zmusił go do tego żadna wyjątkowa sytuacja – poza tym, że chciał powrócić do miejsca zamieszkania). W kontekście powyższego, eksponowanie skruchy i żalu oskarżonego, owszem ma znaczenie, ale nie decydujące. W kontekście powyższych wniosków oraz mając na uwadze całokształt okoliczności związanych z naruszeniem przez oskarżonego porządku prawnego, a także fakt, iż w istocie rzeczy wina i stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu, są znaczne, trafnie Sąd Rejonowy uznał, że brak podstaw do warunkowego umorzenia

postępowanie karnego w stosunku do D. K..			
Wniosek			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego na okres próby 2 lat, nie orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, ewentualnie o orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych o jego orzeczenie na okres 1 roku z uwzględnieniem okresu zatrzymanego prawa jazdy od dnia 13 lipca 2020 roku, orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, ewentualnie o zmianę wymierzonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ten sposób, aby</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>z tego zakazu wyłączyć pojazdy mechaniczne, do których kierowania uprawnia prawo jazdy kategorii B1 bądź pojazdy mechaniczne w postaci (...) objęte prawem jazdy kategorii AM oraz o zmianę wymierzonej kary grzywny w ten sposób, aby wymierzyć mu karę 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych, a także o zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za obie instancje.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność kary i środka karnego przejawiająca się w orzeczeniu wobec oskarżonego kary dziesięciu miesięcy pozbawienia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

wolności i ustalenia okresu próby na dwa lata, grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie po 10 złotych, środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 złotych, a tym samym niezastosowaniu warunkowego umorzenia postępowania określonego w art. 66 k.k., podczas gdy z całokształtu okoliczności sprawy wynika, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, oskarżony nie był uprzednio karany, a jego właściwości i warunki osobiste, fakt przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrażona skrucha oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo

	<p>warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, zatem zostały spełnione wszystkie przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych.</p>				

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem

może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

Zdaniem Sądu odwoławczego sposób życia oskarżonego D. K. popełnieniem przestępstwa oraz jego właściwości i warunki osobiste,

a nade wszystko okoliczności przestępstwa (które zostały przez Sąd I instancji w sposób właściwy wyeksponowane), stanowią pozytywną prognozę na przyszłość, i pozwalają przypuszczać, że kara w formie i rozmiarze ustalonym przez Sąd merytoryczny zapewni, iż oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego i nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem. Podkreślić należy, iż w ocenie sądu odwoławczego, występki oskarżonego zasługuje na potępienie i dyskwalifikuje możliwość zastosowania względem niej dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Mając na uwadze poziom alkoholu w organizmie oskarżonego przekraczający kilkakrotnie próg trzeźwości opisany w art. 115 § 16 k.k., jak również okoliczności (w tym czas i

miejsce) popełnienia zarzucanego mu czynu, uzasadnione jest twierdzenie, iż stwarzał on zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego (które się nie zmaterializowało w tym konkretnym przypadku) i przemawia to za orzeczeniem kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat wzmocnionej dodatkowo karą grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości każdej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, jak również za czasowym pozbawieniem go uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Podkreślić w tym miejscu należy, że poruszanie się pojazdami mechanicznymi, ale też innymi pojazdami pod wpływem alkoholu stwarza realne niebezpieczeństwo dla innych użytkowników dróg, albowiem osoba

jadąca pojazdem w stanie nietrzeźwości ma ograniczoną możliwość postrzegania oraz ograniczoną zdolność reagowania na zmieniającą się w sposób dynamiczny sytuację na drodze, wzrasta zatem ryzyko nieprzewidzianych zachowań kierującego.

Zważywszy na powyższe, oraz w aspekcie faktu, iż oskarżony nie był dotychczas karany, zasadnym jest pozbawienie oskarżonego uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi na okres 3 lat. W ocenie sądu odwoławczego czyn popełniony przez oskarżonego miał co prawda w jej życiu charakter incydentalny, lecz stopień jego zawinienia i stopień jego społecznej szkodliwości, wskazywał, iż zasadnym było i tak też rozstrzygnął Sąd I instancji pozbawienia jej prawa jazdy na okres 3 lat, z zaliczeniem okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 lipca 2020 roku. Ponadto, prawidłowo ze

względów wychowawczych Sąd Rejonowy orzekł w stosunku do oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych, które zasądził na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W tym miejscu podkreślić należy, iż oskarżony pracuje zarobkowo i otrzymuje wynagrodzenie w wysokości około 4.700 złotych miesięcznie, posiada na utrzymaniu dwoje dzieci, zaś jego żona również pracuje zarobkowo jako kucharka i zarabia 1500 złotych miesięcznie. W tym stanie rzeczy, w ocenie sądu odwoławczego obciążenie go świadczeniem pieniężnym w powyższej kwocie, oraz obowiązkiem uiszczenia opłaty w wysokości 280 złotych oraz wydatków poniesionych w sprawie w kwocie 70 złotych, będzie istotną (ale nie nadmierną) dolegliwością na gruncie

<p>analizowanej sprawy. Tym bardziej, że istnieje możliwość rozłożenia w/w należności na raty.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego na okres próby 2 lat, nie orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, ewentualnie o orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych o jego orzeczenie na okres 1 roku z uwzględnieniem okresu zatrzymanego prawa jazdy od dnia 13 lipca 2020 roku, orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, ewentualnie o zmianę wymierzonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>wszelkich pojazdów mechanicznych w ten sposób, aby z tego zakazu wyłączyć pojazdy mechaniczne, do których kierowania uprawnia prawo jazdy kategorii B1 bądź pojazdy mechaniczne w postaci (...) objęte prawem jazdy kategorii AM oraz o zmianę wymierzonej kary grzywny w ten sposób, aby wymierzyć mu karę 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych, a także o zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za obie instancje.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			

4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Okręgowy zważył, że w jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreślano, że ratio legis zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi wykluczenie z ruchu drogowego takich kierowców, którzy wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji.		

Obowiązek
orzeczenia wobec
nietrzeźwego
sprawcy
przestępstwa
przeciwko
bezpieczeństwu w
komunikacji,
uczestniczącego w
ruchu, środka
karnego zakazu
prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych albo
pojazdów
mechanicznych
określonego
rodzaju, ściśle
sprzęgnięty jest z
celem, jaki zakaz
ten ma realizować.
Chodzi najpierw
o cele, które
zakaz ma osiągnąć
wobec oskarżonego,
przede wszystkim
cele zapobiegawcze,
wysunięte przed cele
wychowawcze. Taka
hierarchia celów
została przyjęta
przez ustawodawcę
także przy orzekaniu
środków karnych. W
aspekcie
powyższego, Sąd
Okręgowy zważył
też, że przedmiotowa
sprawa jest typową
tj. miało tu
miejsce zatrzymanie
kierującego do
przypadkowej
kontroli i
potwierdzenia jego
stanu nietrzeźwości,
a przy tym
tylko abstrakcyjne
zagrożenie dla ruchu
drogowego. Stąd

też ukształtowanie środków karnych wobec oskarżonego na powyższym poziomie będzie wystarczającą reakcją karną. Zważywszy natomiast na powyższe w ocenie Sądu Okręgowego, kara 10 miesięcy pozbawienia wolności o charakterze nie izolacyjnym oraz grzywny w kwocie 1.000 złotych jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a uwzględnia jako okoliczności obciążające aktualną niekaralność, ponad pięciokrotnie przekroczenie ustawowego progu trzeźwości, spowodowanie zagrożenie jakie stwarzał oskarżony, które w tym przypadku się jednakowoż niezmaterializowało. W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego można zastosować instytucję probacyjnej warunkowego zawieszenia wykonania kary. Bowiem nie sprzeciwia się temu brzmienie art. 69

k.k. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (§ 1). Nadto sąd warunkowo zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (§ 2). Innymi słowy, na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, wobec których orzeczono karę w określonym wymiarze ale zasadniczo co, do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na

przyszłość.
Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. W przedmiotowej sprawie istnieją przesłanki pozwalające w sposób przekonywujący i wiarygodny budować przypuszczenie, iż w wypadku warunkowego zawieszenia kary w stosunku do oskarżonego, cele kary zostałyby osiągnięte. W sprawie nie ujawniły się okoliczności rzutujące na stopień winy, bowiem oskarżony nie jest dotknięty żadną dysfunkcją psychiczną, a tym samym prawidłowo postrzega rzeczywistość i mógł dać posłuch obowiązującemu prawu. Uwzględniając zatem występujące w sprawie okoliczności przedmiotowo – podmiotowe, w ocenie Sądu odwoławczego stwierdzić należy, iż

<p>stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest znaczny. W ocenie Sądu Odwoławczego wolnościowa kara jest adekwatna do popełnionego przestępstwa, a nade wszystko spełni oczekiwane cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>			
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 w zw. z art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. 2013.663 j.t.) zasądził od oskarżonego D. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 tytułem opłaty za drugą instancję i kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków (to jest tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń) związanych z postępowaniem odwoławczym. Bowiem sytuacja materialna</p>	

oskarżonego (posiadanie dochodów z pracy w masarni - jak podał oskarżony w postępowaniu przed sądem I instancji - w wysokości 4.700 złotych miesięcznie) nawet w sytuacji posiadania na utrzymaniu osób najbliższych (dwojga dzieci) wskazuje, że przy wykazaniu minimum dobrej woli i chęci uiszczenia należności na rzecz Skarbu Państwa będzie w stanie to uczynić (tym bardziej, że istnieje możliwość uregulowania kosztów sądowych w formie ratalnej). Zatem obciążenia na poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu odwoławczego będą współmierne do wagi czynu mu przypisanego i będą stanowiły dla niego dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, jak i jego możliwości finansowych.

7. **PODPIS**

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. K..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 05 listopada 2020 roku w sprawie II K 487/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana